

добу будуть робитися фотографії лісової місцевості, на яких явно зазначатимуться порушені екологічні території та території, де протягом цієї доби займалися видобутком бурштину, що допоможе спіймати злодіїв майже на місці, а іноді – і встановити особу, тому що космічні комерційні супутники знімають до відстані 0.5-2 м. Ці супутники також будуть виявляти місця природного фонду, які потрібно відновити [4].

Отже, бурштин, лісовий і природний фонд – це об'єкти екологічного права, які повинні бути захищені законами України, тому що неналежне їх видобування і використання веде до екологічної загрози всьому українському суспільству. Зазначений вище законопроект має бути доопрацьовано, продумано механізми реалізації економічних та екологічних процесів, способу контролю та запобігання корупції. Також особливе значення треба надати місцевій громаді та здійснювати інформаційний вплив на все українське суспільство, щоб люди могли усвідомити наслідки цих процесів.

Література

1. Гордійчук М. В. Вплив видобування бурштину на природні ландшафти Рівненщини / М.В. Гордійчук // Фізична географія та геоморфологія. – 2013. – Вип. 2. – С. 259-262.
2. Гулак О. В. Проблемні питання організаційно-правового упорядкування видобутку бурштину в Україні: виклики сьогодення / О.В. Гулак, Р.А. Граб // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія : Право. – 2015. – Вип. 218. – С. 183-188.
3. Законопроект України "Про видобування та реалізацію бурштину" від 20.11.2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53194.
4. Філіпович В. Є. Супутниковий моніторинг територій незаконного видобутку бурштину / В.Є. Філіпович // Український журнал дистанційного зондування Землі. – 2015. – № 6. – С. 4-7.

Хрипко Людмила Володимирівна
завідувач кафедри фізичного виховання,
кандидат наук з фізичного виховання та спорту, доцент

Ластовкін Владислав Анатолійович
старший викладач кафедри фізичного виховання
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ В УКРАЇНІ

Фізичне виховання відіграє важливу роль у формуванні молодого покоління, зміцненні і збереженні його здоров'я, підготовці до майбутньої професійної діяльності та захисту Батьківщини. Громадяни мають право займа-

тися фізичною культурою і спортом незалежно від походження, соціального і майнового стану, расової і національної належності, статі, освіти, віросповідання, роду і характеру занять, місця проживання та інших обставин. Держава створює умови для правового захисту інтересів громадян у сфері фізичної культури і спорту, розвиває фізкультурно-спортивну індустрію та інфраструктуру, заохочує прагнення громадян зміцнювати своє здоров'я, вести здоровий спосіб життя [1, с. 12].

На сучасному етапі розвитку українського суспільства зберігається актуальність всебічної підтримки сфери фізичної культури і спорту з боку держави. Такий стан речей унормований чинним законодавством. Пріоритети державної політики висвітлювались у відповідних законодавчих та нормативно-правових актах: законах, указах Президента, постановах Верховної Ради України та Кабінету Міністрів, наказах та нормативно-методичних документах.

Указ Президента України № 42/2016 «Про Національну стратегію з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року "Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація"», лист Міністерства освіти та науки України від 23 лютого 2016 р. № 1/9-97 "Щодо підготовки до проведення щорічного оцінювання фізичної підготовленості студентів", Закон України "Про фізичну культуру і спорт", прийнятий у грудні 1993 року, – всі вони визначають цінність фізичної культури і спорту для здоров'я, фізичного і духовного розвитку населення, утвердження міжнародного авторитету України у світовому співтоваристві. Ці законодавчі акти визначають загальні правові, соціальні, економічні й організаційні основи фізичної культури і спорту в Україні, участь державних органів, посадових осіб, а також підприємств, установ, організацій, незалежно від форм власності, у зміцненні здоров'я громадян, досягненні високого рівня працездатності та довголіття засобами фізичної культури і спорту. В ньому наголошується, що держава створює умови для правового захисту інтересів громадян у сфері фізичної культури і спорту, розвиває фізкультурно-спортивну індустрію та інфраструктуру, заохочує громадян зміцнювати своє здоров'я, вести здоровий спосіб життя.

Кабінет Міністрів України за участі громадських організацій розробляє систему заходів щодо підтримання та зміцнення здоров'я різних категорій населення в соціально-побутовій сфері та забезпечує умови для її впровадження в життя, використання фізичної культури і спорту як засобу профілактики і лікування захворювань. Створення умов для занять фізичною культурою населення за місцем проживання та у місцях масового відпочинку населення покладається на місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування за рахунок коштів відповідних бюджетів на підставі державних нормативів фінансування фізкультурно-оздоровчих програм [3, с. 6]. Кабінет Міністрів України 6 червня 2006 року схвалив Концепцію Державної програми розвитку фізичної культури і спорту на 2007-2011 роки [2, с. 5]. Також 1 вересня 1998 р. в Україні було прийнято другу програму – "Фізична культура – здоров'я нації".

Державні програми розвитку фізичної культури і спорту в Україні спрямовані на практичну реалізацію Закону України "Про фізичну культуру і спорт". Вони розкривають основні напрямки державної політики в галузі фізичної культури і спорту, визначають їх роль у житті суспільства, показують тенденції розвитку фізкультурно-спортивного руху, окреслюють практичні заходи щодо впровадження фізичної культури в побут громадян, а також закріплюють основні засади організаційного, матеріально-технічного, кадрового, інформаційного та інших її забезпечень на певних етапах суспільного розвитку.

На основі Державної програми розвитку фізичної культури і спорту Кабінет Міністрів України передбачає відповідний розділ у програмах економічного і соціального розвитку України. Для покращення регулювання у даній сфері приймаються Державні вимоги до фізичного виховання, що містять основні концептуальні положення, характеристики рівнів, змісту та форм фізичного виховання, оцінку діяльності тих, хто займається, кадрове забезпечення та керівництво фізичним вихованням. Вони визначають мету фізичного виховання у навчально-виховній сфері та його завдання, принципи побудови педагогічного процесу з фізичної культури в освітніх установах.

Література

1. Костенко М.П. Законодавче та нормативно-правове забезпечення розвитку спорту вищих досягнень в Україні / М.П. Костенко // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту : зб. наук. праць. – К. : Науковий світ, 2003. – С. 12-17.
2. Корж В.П. Нормативно-правове та організаційно-управлінське забезпечення розвитку фізичної культури і спорту в Україні / В.П. Корж, Ю.О. Павленко, М.В. Дутчак, О.К. Артем'єв, В.П. Карленко, В.О. Дрюков // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту. – 2006. – № 10. – С. 4-12.
3. Шкретій Ю.М. Напрями реформування системи фізичної культури і спорту в Україні / Ю.М. Шкретій // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту : зб. наук. праць. – К. : Науковий світ, 2004. – № 4. – С. 5-11.

Царьова Ірина Валеріївна

доцент кафедри соціально-гуманітарних
дисциплін юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат філологічних наук

БІЛІНГВІЗМ ЯК БАГАТОНАЦІОНАЛЬНЕ ЯВИЩЕ

Питання білінгвізму в українській лінгвістиці завжди посідало важливе місце, але лише в останні роки набуло значної актуалізації у зв'язку із сумнозвісними подіями на сході України. Наразі дискусії щодо державної мови в Україні сягнули свого апогею, адже неможливо не помітити, що проблема